

ὥστε δὲν δύναμαι νὰ παρδεχθῶ ὅτι διέρχεται ὁλόκληρον διὰ τῶν αἰσθητηρίων μου κατὰ τρόπον συνήθη, καὶ φθάνει μέχρι τῆς ἀντιλήψεώς μου. Φαντάζομαι λοιπὸν καὶ πιστεύω καὶ θεωρῶ ὡς βέβαιον, ὅτι ἐνυπῆρχε πρὶν ἐν ἐμοί. Εἶνε ὡς ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, ἣτις εὐρίσκετο ἐν ἐμοί, ἣτις ἐμεγαλύνθη καὶ ἀνεπτύχθη ἐν ἐμαυτῷ, καὶ ἣτις, ἐν τούτοις, ἔχει τὸ πραγματικόν της ἀντικείμενον, ἀνώτερον, ἀπείρως ἀνώτερον τῆς ἰδέας. Ὅπως πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός, οὕτω πιστεύω ὅτι ὑπάρχετε καὶ ὑμεῖς, καὶ ὅτι ἡ ἀξία σας εἶνε χιλιάκις μείζων τῆς ἰδέας, ἣν περὶ ὑμῶν ἐσχημάτισα.

— Ἀκόμη ἔχω μίαν ἀμφιβολίαν. Μὴ τυχὸν ἡ γυνὴ ἐν γένει, καὶ οὐχὶ ἐγὼ ἀποκλειστικῶς καὶ ἰδιαιτέρως, σὰς διήγειρε τὴν ἰδέαν ταύτην;

— Ὁχι, Πεπίτα. Τὸ θέλητρον, ἡ μαγεία μιᾶς γυναικὸς, ὡραίης τὴν ψυχὴν καὶ εὐγενοῦς τὴν θεάν, εἶχον εἰσδύσει, καὶ προτοῦ σὰς ἶδω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου. Οὐδεμία δούκισσα ἢ μαρκησία τῆς Μαδρίτης, οὐδεμία αὐτοκράτειρα ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδεμία βασιλίσσα ἢ ἡγεμονίς τοῦ κόσμου δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ φανταστικά ἐκεῖνα πλάσματα μεθ' ὧν συνέζησα, ἀφ' ἧς ἔφθασα εἰς τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, τὰ ἐμφανιζόμενά μοι ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν ἢ τῶν δωματίων, τῶν ἐστολισμένων μετ' ἀμυθίου πολυτελείας καὶ ἀπαρβλήτου καλαισθησίας, ἅτινα εἶχον ὠκοδομήσει ἐν τοῖς φαντασιώδεσι κόσμοις τοῦ πνεύματός μου, καὶ ἅτινα ἔδωσά κατόπιν ὡς κατοικίαν εἰς τὰς Λαύρας μου, τὰς Βεατρίκας μου, τὰς Ἰουλίαν μου, τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς Ἐλεονώρας μου, ἢ εἰς τὰς Κυνθίας, τὰς Γλυκεράς καὶ τὰς Λεσβίας μου. Τὰς ἔστεφον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου διὰ διαδημάτων καὶ τιαρῶν ἀνατολικῶν, τὰς περιέβαλον δι' ἀλουργίδας ἐκ χρυσοῦ καὶ πορφύρας, καὶ τὰς περιεστοίχιζον διὰ βασιλικῆς πομπῆς, ὡς τὴν Ἑσθῆρ καὶ τὴν Βασθῆ. Ταῖς ἀπέδιδον τὴν βουκολικὴν ἀπλότητα τῆς πατριρχικῆς ἐποχῆς, ὡς τὴν τῆς Ρεβέκκας καὶ τῆς Σουναμίτιδος, καὶ τὴν γλυκεῖαν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν εὐσέβειαν τῆς Ρούθ. Τὰς ἤκουον ὁμιλοῦσας ὡς τὴν Ἀσπασίαν ἢ τὴν Ὑπατίαν, τὰς ἀριστοτέχνιδας τῆς ρητορικῆς. Τὰς συνήθροιζον ἐν πλουσιωτάταις αἰθούσαις καὶ ταῖς ἐχάριζον τὴν ἑνδοξὸν ἀνταύγειαν τοῦ εὐγενοῦς αἵματος καὶ τῆς ἐκλάμπρου κατὰγωγῆς, ὡς εἰ ἦσαν αἱ μᾶλλον ὑπεροπτικά καὶ εὐγενεῖς δέσποιναι τῶν πατρικίων τῆς Ρώμης. Τὰς ἐβλεπον χαρίεσσας, φιλαρέσκους, φαιδράς, πλήρεις ἀριστοκρατικῆς ἐλευθερίας, ὡς τὰς κυρίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου ἐν Βερσαλλίαις, καὶ τὰς ἐστόλιζον ὅτε μὲν δι' αἰδήμονος περιβολῆς, ἐμπνεούσης τὸ σέβας, ὅτε δὲ διὰ χιτῶνων καὶ πέπλων λεπτοτάτων, διὰ τῶν ἀεροειδῶν πτυχῶν τῶν ὁποίων διαγράφεται ὁλόκληρος ἡ πλαστικὴ τελειότης τῶν ὡραίων των σχημάτων, καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ διψασμένου ἐκείνου ἀέρος, ὃν ἐφόρουσαν αἱ ὡραῖαι ἐταῖραι τῶν Ἀθη-

νῶν καὶ τῆς Κορίνθου, ὅπως διαλάμπη ὑπὸ τὴν νεφελοειδῇ ταύτῃ περιβολῇ τὸ λευκὸν καὶ ροδόχρουν τοῦ εὐπλάστου αὐτῶν σώματος. Ἀλλὰ τί ἰσχύουσιν αἱ τέρεφεις τῶν αἰσθητηρίων, καὶ ὁλόκληρος ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ κόσμου, ὅταν μία ψυχὴ φλέγεται καὶ καταναλίσσεται ἐν τῷ θεῷ ἔρωτι, ὅπως ἡσθάνομην ἴσως μεθ' ὑπερβολικῆς ὑπεροφίας καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν φλεγομένην καὶ καταναλίσκομένην; Βράχοι πελώριοι, ὄρη ὁλόκληρα, ἐὰν τύχουσιν ἐμποδίζοντα τὴν διαστολὴν τοῦ πυρός, ὅπερ αἴφνης ἀνάπτει ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γῆς, ἐκσφενδονίζονται εἰς τὸν ἄερα, ἀφίνοντα τόπον καὶ διανοίγοντα δίοδον εἰς τὰ διαστελλόμενα ἄερια τῆς ὑπομονευούσης πυρίτιδος, ἢ εἰς τὰς διαπύρους ὕλας τοῦ ἡφαιστείου ἐν τῇ βροντῷδεϊ ἐκρήξει του. Οὕτως, ἢ καὶ ἰσχυρότερον ἔτι, ἐκσφενδονίζεν ἀφ' ἐκυτοῦ τὸ πνεῦμά μου ὁλόκληρον τὸ βῆρος τοῦ σύμπαντος, καὶ τῆς πεπλασμένης καλλονῆς, ὅπερ ἐπεκάθητο ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἡχμαλώτιζεν, ἐμποδίζον αὐτὸ νὰ πετασθῇ πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις εἶνε τὸ κέντρον αὐτοῦ. Οὐχί· δὲν παρήτησα ἐξ ἀγνοίας οὐδὲν δῶρον, οὐδεμίαν γλυκύτητα, οὐδεμίαν δόξαν. Τὸ πᾶν ἐγνώριζον καὶ τὸ ἐξετίμων ὑπὲρ τὴν ἀξίαν του, ὅταν περιεφρόνησα αὐτὸ δι' ἄλλο δῶρον, δι' ἄλλην δόξαν, δι' ἄλλας μείζονας ἡδονάς. Ὁ γῆνιός ἐρος τῆς γυναικὸς, διήλθε πρὸ τῆς φαντασίας μου, οὐ μόνον μεθ' ὧν αὐτοῦ τῶν θωπειῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ὑπερφύων ἐκείνων καὶ ἀπείρων θελητῶν, μετὰ τοῦ ἐπικινδυνωδεστέρου τῶν πειρασμῶν, ἐκείνου ὃν καλοῦσι οἱ θεολόγοι παρθενικὸν πειρασμόν, ὅταν δηλαδὴ τὸ πνεῦμα, μήπω ἀπογοητευθὲν ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τοῦ ἁμαρτήματος, φαντάζεται ἐν τῷ ἐρωτικῷ ἐναγκαλισμῷ ἐνυπάρχουσιν ὑψίστην ἡδονήν, ἀπείρως ἀνώτεραν ἀναμφιβόλως πάσης πραγματικότητος, καὶ πάσης ἀληθείας. Ἀφ' ὅτου ἡσθάνην ἐμαυτόν, ἀφ' ὅτου ἠνδρώθην, ἤδη πρὸ ἐτῶν, διότι ἡ παιδική μου ἡλικία μικρὸν διήρκεσε, περιεφρόνησα ὅλας αὐτὰς τὰς σκιάς, ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνταυγείας τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ κάλλους, ἐρωτευθεὶς ἀρχέτυπόν τινα ὡραιότητα, καὶ ποθὼν τέρψιν τινα ὑψίστην. Ἐφρόντισα νὰ ἀποθάνω ἐν ἐμαυτῷ, ὅπως ζήσω ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ ἀντικειμένῳ, νὰ ἀπογυμνώσω οὐ μόνον τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς δυνάμεις αὐτὰς τῆς ψυχῆς μου, πάσης κοσμικῆς ἐπιθυμίας, παντός εἰδῶλου, καὶ πάσης εἰκόνας, ὅπως δυνήθω νὰ εἰπῶ δικαίως, ὅτι δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλ' ὅτι ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί. Ἰσως, ἡμάρτησα ἐπὶ ὑπεροφίᾳ καὶ ἐμπιστοσύνῃ εἰς ἐμαυτόν, καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ με τιμωρήσῃ. Τότε παρενεβλήθητε σεῖς ἐν τῇ πορείᾳ μου, καὶ με ἀπεσπᾶσατε ἀπ' αὐτοῦ καὶ με ἐξетроχιάσατε. Ἦδη με μέμφεσθε, με ἐμπκίζετε, καὶ με κακολογεῖτε ὡς ἐλαφρόν καὶ ἐπιπόλαιον. Μεφομένη δὲ καὶ ἐμπκίζουσα ἐμέ, προσβάλλετε καὶ ὑμᾶς αὐτήν, ὑποθέτουσα ὅτι τὸ σφάλμα μου ἠδύνατο νὰ με ἀνγκάσῃ νὰ τὸ

διαπράξῃ καὶ ἄλλη τις οἰαδήποτε γυνή. Δὲν θέλω, ἐνῷ πρέπει νὰ εἶμαι ταπεινός, νὰ ἁμαρτήσω ἐπὶ ὑπεροφίᾳ, ὑπερασπιζόμενος ἐμαυτόν. Ἐὰν ὁ Θεός, τιμωρὼν τὴν ὑπεροφίαν μου, ἀπέσυρε τὴν χάριν τοῦ ἀπ' ἐμοῦ, εἶνε δυνατόν ἡ ποταπωτέρη ἀφορμὴ νὰ με κλονίσῃ καὶ νὰ με καταρρίψῃ. Μῶλα ταῦτα σὰς λέγω, ὅτι τὸ πνεῦμά μου, ἴσως παραισθητοῦν, ἐννοεῖ ὅλως διαφόρως τὴν πτώσιν μου ταύτην. Ἰσως εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς μήπω δαμασθείσης ὑπεροφίας μου, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὴν ἐννοῶ ἄλλως πως. Δὲν κατορθῶν νὰ πείσω ἐμαυτόν, ὅτι εἶνε ποταπός καὶ ταπεινός ὁ λόγος τῆς πτώσεώς μου. Ὑπεράνω πάντων τῶν ὀνειροπολημάτων τῆς νεανικῆς φαντασίας μου, ἐπεκάθησε καὶ ἐνεθρονίσθη ἡ πραγματικότητα, ἣν εἶδον ἐν ὑμῖν.

«Πάσας τὰς νύμφας μου, πάσας τὰς βασιλίσσας μου, πάσας τὰς θεὰς μου, ὑμεῖς τὰς ὑπερτερεῖτε. Ὑπεράνω τῶν ἰδανικῶν πλασμάτων μου, διασκεδασθέντων, συντριβέντων, ἀπορριφθέντων, χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀνυψώθη ἐν τῇ ψυχῇ μου ἡ πιστὴ εἰκὼν σας, τὸ ἀκριβέστατον ἀντίτυπον τῆς ζωῆς καλλονῆς, ἣτις κοσμεῖ, ἣτις εἶνε ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς σας. Ἰσως καὶ τι τὸ μυστηριώδες, τὸ ὑπερφυσικόν, παρενεβλήθη εἰς τοῦτο, διότι σὰς ἠγάπησα ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον, καὶ σχεδὸν πρὶν ἢ σὰς ἶδω. Πολὺ πρὶν ἢ λάβω συνείδησιν τῆς ἀγάπης μου, ἤδη σὰς ἠγάπων. Ὅθ' ἐλεγέ τις ὅτι ὑπῆρξέ τι τὸ μοιραῖον ἐν τούτῳ. Ὅτι ἦτο γεγραμμένον· ὅτι ἦτο εἰμαρμένον.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

Ὁ δικηγόρος Ἐρρίκος Σεράλτης ἐπιστρέψας ἐσπέραν τινα εἰς τὸν οἶκόν του, κείμενον ἐν θέσει ἐκ τῶν μάλα κεντρικωτέρων τῆς Λεωφόρου Βικτωρος Ἐμμανουήλ, ἐκλείσει βιαίως καὶ μετὰ πείσματος τὴν ἐξώθυραν, καὶ χωρὶς οὔτε προσοχῆς καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν εὐπειθῆ χαίρετισμόν τῆς καλῆς ἐσπέρας, ὃν κατὰ τὴν διάβασίν του τῷ ἀπέτεινε ὁ γέρον Μιχάλης, ὁ πιστὸς αὐτοῦ ὑπηρέτης, διηλυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ.

Βλέπων τις αὐτὸν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ νευρικόν του σύστημα εἶχε προσφάτως διεγερθῇ ὑπὸ βιαίας καὶ ἰσχυρᾶς ταραχῆς.

Ἡ εὐγενὴς καὶ κανονικὴ αὐτοῦ φυσιογνωμία, νέου μόλις τριακοντούτου, συνεστέλλετο ἐν ὑπερμέτρῳ ὀργῇ τὸ εὐρύ καὶ νοῆμον αὐτοῦ μέτωπον συνωφρυστοῦτο ἐν ἀπειρίᾳ ρυτίδων, βαθέως ἐγκεκαρχαγμένων, οἱ δὲ καστανόχροες καὶ λεπτοὶ αὐτοῦ μύστακες ἐφαίνοντο ὅτι ὑπῆρξαν θύμα σπασμωδικῶν συστροφῶν. Καὶ διατί ὅλα ταῦτα; Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῆς καταιγίδος ταύτης, ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον.

Ὁ δικηγόρος Σερράλτης ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περικαλλοῦς οἴκου χαριεστάτης κυρίας, τῆς χήρας Ἑλδᾶς Ὀλιβιέρη, συμπαθητικῶτά της μελαγχροίνῃς, μόλις εικοσιπενταέτιδος, τὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς δικηγόρος εἶχε καταλίπει πρὸ ὀλίγου, ἀπερχόμενος, ἐν οἰκειότητι καὶ φαιδρᾷ συνδιαλέξει μετὰ τοῦ κυρίου Καβάλλης, ἱλάρχου ἐν τῇ ἐνστάτῃ συντάγματι τοῦ ἱππικοῦ, σταθμεύοντος ἐν Τουρίνῳ.

Κρίνων τις ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἐπανῆλθεν ἐν τῇ οἴκῳ του καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν θέσιν, εἰς ἣν οὗτος ἀφῆκε τὴν χαρίεσσαν χήραν μετὰ τοῦ ἱλάρχου, εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσει ὅτι τὴν καρδίαν τοῦ δικηγόρου κατέτρωγε φλογερὸς ἔρως καὶ μανιώδης ζηλοτυπία διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣν εἶχε καταλίπει μόνην, ἀνυπεράσπιστον, νὰ ὑποστῇ τὰς ἐφόδους ἀντιπροσώπου ἐνόπλου σώματος, πάντοτε καλπάζοντος.

Ἄλλ' ἵνα μὴ πονήρως παρεξηγηθῶσιν οἱ λόγοι μας σπεύδομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ κυρία Ἑλδᾶ Ὀλιβιέρη, ἥτις, εἰς ἡλικίαν τόσῃ τρυφερᾷ, ἐστερήθη συζύγου τὰ μάλα σημαίνοντος ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ διοικησί, ἦτο ἀληθῶς γυνὴ καθ' ὅλα ἀξιοτίμος.

Ἡ ἐπιμελεημένη ἀγωγή, ἥς εἶχε τύχει καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῆς μετὰ συζύγου εὐγενοῦς τὴν καταγωγήν καὶ μεμορφωμένον, εἶχον διαπλάσει ἐν αὐτῇ καρδίαν εὐγενῆ καὶ αἰσθημάτων ἀγνὰ καὶ εἰχον προικίσαι αὐτὴν διὰ παιδείας καὶ εὐφυΐας οὐ τῆς τυχοῦσης, οὕτως ὥστε ἡ δύνατο οὐχὶ ἐνός, ἀλλὰ πλειόνων συγχρόνως τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθέσεις νὰ ἀποκρούσῃ.

Ὁ οἶκος αὐτῆς ἦτο ἀνοικτὸς εἰς πολλοὺς νέους ἐκ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, ἀλλ' αὕτη ἡδύνατο ἀμέσως καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν ἀγχινοίας νὰ διακρίνῃ ἐκείνους, οἵτινες προσέβαλλον ἑαυτοῦς μετ' ἀξιώσεων δὸν Ζουάν, καὶ ἐκείνους, οἵτινες παρουσιάζοντο ὡς ὑποψήφιοι, δυνάμενοι ἐπαξίως νὰ διαδεχθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ διακρινόμενον σύζυγόν της.

Εἰς ἐκ τῶν μάλα τιμωμένων ὑπ' αὐτῆς ἦτο καὶ ὁ δικηγόρος Σερράλτης, νέος ἀνῆκων εἰς ἀρχαίαν καὶ εὐγενῆ οἰκογένειαν, υἱὸς ἐπιφανοῦς καὶ ἀκεραιστάτου δικαστοῦ τοῦ Πεδεμοντιῦ. Ὁ Σερράλτης εἰ καὶ ἐκέκμητο ἀρκετὴν περιουσίαν οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐργαζόμενος, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ ἀπῆλκε πολλῆς φήμης ἐν τῇ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν.

Ταῖα αὐτὰ φέρων ἐφόδια ὁ νεαρὸς ἡμῶν δικηγόρος δὲν ἦτο δύσκολον βεβαίως νὰ κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας Ἑλδᾶς· ἀλλὰ τὴν περιπόθητον ταύτην νίκην ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς τῶν ὀνείρων του καθίσταν ἀμφίβολον δύο ἰσχυρὰ μειονεκτήματα αὐτοῦ. Τὸ ἐν ἦτο ὑπέρμετρος ἀτολμία, ἔμφυτος εἰς τοὺς νέους τῆς σπουδῆς καὶ τῶν γραμμάτων καὶ οὐχὶ τῆς κοινωνίας, τὸ δὲ ἕτερον κινῶς κρυπτομένη ζηλοτυπία, κατατρώγουσα τὴν καρδίαν του καὶ καθιστῶσα αὐτὸν γελοῖον

δέστερον καὶ κωμικώτερον νεαροῦ μαθητοῦ τοῦ γυμνασίου.

Ὡσεὶ δὲ μὴ ἤρκουν ταῦτα, ἔνεκα τῶν ὁποίων πάντοτε ἐδίσταζε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινὰ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐπὶ τέλους τὸν πρὸς τὴν Ἑλδαν ἔρωτά του, παρουσιάσθη ἤδη καὶ ὁ ἱλάρχος Καβάλλης, τέλειος τύπος ἱππότου, τολμηρὸς ὡς στρατιωτικὸς, οὐχὶ φλύαρος κυνηγετικῆς, ἀλλ' εὐχάριστος καὶ εὐφυὴς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του, ὅστις μεταξὺ τῆς Ἑλδᾶς καὶ τοῦ ἀτυχοῦς δικηγόρου εἶχε παρεμβάλει οὐ μόνον τὴν ἐξέχουσιν αὐτοῦ προσωπικότητα διὰ τὴν πλαστικὴν τοῦ ὄλου κανονικότητα καὶ τὴν ἀπαστρέπτουσιν καὶ ἐπιδεικτικὴν στολὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν γνήσιον αὐτοῦ ἀραβικὸν ἵππον καὶ ἄπασαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένην ἱλὴν τοῦ ἱλάρου ἱππικοῦ, περὶ τῶν ὁποίων εὗρισκε πάντοτε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλῇ ἐν ἐκάστῃ φράσει καὶ ἐν ἐκάστῃ περιόδῳ τοῦ λόγου του.

Επομένως ἡ ζηλοτυπία τοῦ δικηγόρου, ἥτις διεγείρετο ἐκ τοῦ τετριμμένου καὶ κοινοτάτου τρόπου, δι' οὗ ἀσήμενοι τινες νεανίαι ἐξεδήλουν τὸν πρὸς τὴν Ἑλδαν ἔρωτά των, ἔλαβεν ἥδην, καὶ δικαίως, κολοσσικὰς διαστάσεις ἐπὶ τῇ ἀναμίζει τοῦ ζωηροῦ ἱλάρχου, ἱκανοῦ νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια αὐτοῦ.

Τὴν ἐσπέραν, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, μόλις οὗτος εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῇ ὑσγινωθαφῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἡ κυρία Ἑλδᾶ συνείθιζε νὰ δέχεται τοὺς μᾶλλον οἰκείους ἐκ τῶν φίλων της, καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη προφθάσῃ νὰ συγχαρῇ ἑαυτὸν ὅτι τὴν εὗρισκε μόνην, καθόσον ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐσκόπει νὰ προδῇ εἰς σπουδαίας καὶ σοβαρὰς ἀνακοινώσεις, ἰδοὺ ἡ θαλαμηπόλος ἀγγέλλουσα :

— Ὁ ἱλάρχος Καβάλλης.

Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἤρκεσαν νὰ διεγείρῃσι τρικυμίαν ἐν τῇ στήθει τοῦ ἀτυχοῦς Σερράλτης, ὅστις δάκνων βαθέως τὸ κάτω χεῖλος αὐτοῦ ἐγένετο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ ἱλάρχος καὶ πλησιάσας ἔσφιγγεν εὐγενῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἑλδᾶς διακλύσας διὰ τοῦ ἀργυροῦ ἥχου τῶν πτερινιστῆρων του καὶ τῆς κλαγγῆς τῆς σπάθης του τὴν σιγὴν τῆς αἰθούσης, ἥς τὸν ἀέρα ἐπλήρωσεν ἐκ λεπτοῦ ἀρώματος Ὀποπαναξ, ὅπερ ὅμως προσέβαλλε τὰ νεῦρα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σερράλτης, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο τὸ εὐνοούμενον τοῦ ἱλάρχου ἄρωμα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ νεαρὸς δικηγόρος, οὕτινος τὴν καρδίαν περιέσφιγγε θανάσιμος ζηλοτυπία, ἐτήρησε νεκρικὴν σιγὴν, πλάττων διὰ τῆς φαντασίας του τὰς παραδοξοτέρας εἰκόνας, ἐνῶ ὁ ἱλάρχος καὶ ἡ Ἑλδᾶ, οἵτινες ἐφάνετο ὅτι εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει αὐτόν, συνδιελέγοντο ζωηρότατα.

Οἱ φανταστικοὶ διαλογισμοὶ τοῦ δυστυχοῦς Σερράλτης εἶχον ἀπομονώσει ἐντελῶς αὐτόν ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ἡ δὲ Ἑλδᾶ καὶ ὁ ἱλάρχος διακλύσαντες ἐπὶ τινὰ στιγμὴν τὸν διάλογον

αὐτῶν, παρετήρουν μετὰ περιεργίας τὸν δικηγόρον, οὕτινος τὸ βλέμμα ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ἀπολεσθῇ ἐντὸς τοῦ λαθρινωθῶδους διαγράμματος ἄνθους τινὸς τοῦ κοσμοῦντος τοὺς τοίχους τοῦ θαλάμου σερικοῦ.

— Κύριε δικηγόρε, σκέπτεσθε νὰ λύσετε καμμίαν δικαστικὴν διαφορὰν ἢ καὶ νέν νέον κοινωνικὸν ζήτημα; εἶπεν αὐτῷ ἡ Ἑλδᾶ δι' ὅπως μετέχοντος εἰρωνεῖας καὶ ἀστειότητος.

— Ναί, δηλαδή... ὄχι, ἤθελα νὰ εἴπω... Ἐγὼ νὰ τελειώσω ἀπόψε μελέτην τινὰ ἐπὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως, καὶ ἐὰν ἡ κυρία ἐπιτρέπῃ, θὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθω.

Δὲν ἦτο παντάπασιν ἀληθὲς τὸ τοιοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶχε τοιοῦτην τινὰ ἐργασίαν, βεβαίως ἡ ἐσπέρα, ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος πρὸς τοῦτο. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἠσθάνετο πλέον οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε τὸ θάρρος νὰ παρκαμῖνῃ εἰσέτι ἐκεῖ, ὡς ἐν *μπερίλιν*, δεχόμενος τὰ σκώμματα τῶν ἄλλων. Εἶχεν ἀνάγκην ἀνακουφίσεως, μονώσεως.

Ἐχαιρέτις τὴν κυρίαν, ἥτις τῷ ἀπῆλθεν τρυφερόν βλέμμα, ὡς νὰ ἔλεγεν αὐτῷ : « Παιδίον, ὑποφέρεῖς ἐκ ζηλοτυπίας, δὲν χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις » καὶ ἔτεινε βεβαιωμένως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱλάρχον, οὕτινος τὰ χεῖλη, ἀνταποδίδοντας τὸν χαριετισμὸν, διέστειλε μειδίαμα ὅπερ ἐφάνετο λέγον : « Φίλτατε, ἐὰν εἴξευρες πόσην εὐχαρίστησιν μοῦ προξενεῖς ἀναχωρῶν ».

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π*.Β*.

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, εἴτε ἀπώλεσαν, ἢ ἔνεκεν ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔλαβον φύλλα « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ἀποστείλωμεν αὐτοῖς τὰ ἐλλείποντα.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πολλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2)	δρ. 3 (3,30)
«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ	δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμ. 2)	δρ. 2,50 (2,80)
«Τυχάιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου	δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane	δρ. 4 (4,20)
«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφράσις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου	δρ. 1 [1,20]
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ	δρ. 3 (3,30)
Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)	
» Σολωμοῦ	» 50 (60)
» Βηλαρᾶ	» 50 (60)